Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1ste September 1881. 30te Aargang.

Tale af Ældste Erastus Snow,

afholdt i Paris, Idaho, den 7de August 1880.

(Fra „Deseret News".)

(Fortsat fra Side 343.)

Jeg har sagt ved flere Lejligheder, at det vilde være bedre for Ungdommen i vore større Byer, vore Jærnbanebyer og Stæder, hvor til hele Skibsladninger af Emigranter føres, og hvor der allerede er en Overflod af Arbejdere, som søge efter Beskjæftigelse, men kunne ingen finde, og der er Andre, som henleve deres Tid i Lediggang, som forvente, at noget Usædvanligt skal ske, som hige efter et blødt Sæde, en Skrivers Plads eller en Lejlighed til at kunne ernære sig uden synderligt Arbejde — og af denne Klasse findes der mange iblandt os, og de lære det, som er skadeligt, og blive vante til det, som ikke er godt. Jeg har sagt og siger fremdeles, at det er bedre for Saadanne at sværme ud og udgjøre Element for nye Kolonier, for at opbygge nye Steder, lave nye Veje til Tømmeret i Bjærgene, optage Jord for Agerbrug, bygge Møller og gjøre dem Elementerne underdanige, ligesom deres Fædre gjorde, da de først nedsatte sig i dette Land. Men idet vi sige saaledes til den overflødige Folkemængde i vore ældre og større Byer, saa mene vi ikke, at det passer for de Egne, hvor vi have mere end Plads nok; ja, endog behøve langt større Folkemængde. Jeg er overbevist om, at Folket i denne Dal vil have bedre Helbred, være mere lykkelige og have flere Indtægtskilder og Bekvemmeligheder, naar deres Antal bliver tre Gange saa stort som det er for Nærværende. En tre Gange saa stor Folkemængde kan benytte de Goder, I raade over, meget bedre, end den nærværende Folkemængde, og det endog til større Gavn for Alle. Ja, I ville have bedre Veje, bedre Jordbrug, bedre Huse, bedre Møller, bedre Skoler, og Eders Stæder ville blive opbyggede og forbedrede, og Eders Ejendomme mere værd, og Alting vil henføre til Eders Lykke og Fremgang langt mere end under de nærværende Omstændigheder.

Garden City syntes jeg ret godt

om, da jeg kjørte derigjennem. Ligeledes St. Charles. Disse Byer have en smuk Beliggenhed. En Ting, som jeg lagde Mærke til i Garden City, glædede mig i Særdeleshed, og det var den lange Kanal fra Swan Creek. I dette kolde Klima, hvor Sommeren er saa kort, er det af største Vigtighed, at Vandet løber langsomt og saa langt som muligt, førend det naar Agrene, saa at det maa have Tid til at blive opvarmet, thi det vil da have en langt gavnligere Virkning paa de unge Værter, end naar det kommer iskoldt ligefra Bjærgkløfterne. Og jeg er overbevist om, at en stor Del af Sæden beskadiges derved. Broder Thatcher paatog sig at tale lidt om dette praktiske Anliggende, og I ville nok tilgive mig, fordi jeg ogsaa gjør det. Uagtet I Jordbrugere kunne mene, at I vide mere derom end jeg gjør, saa ville I dog vist alle være enige med mig deri, at mine Forslag vil ikke skade Eder, eftersom I kunne gjøre, hvilket I ville. Men jeg kjender Forskjellen mellem Virkningen af koldt og varmt Vand til at befordre Væxten. Dersom I ønske at avle saadanne Frugter og Planter, som mindre taale Kulden, saa kunne I benytte Eders varme grusede Jord og gjøde den godt, og naar I saa bruge varmt Vand og have Gavnet af Vinden fra Bjærgkløfterne til at forhindre Nattefrost, saa kunne I avle megen Frugt. I have nu en stor Del Smaafrugter, saasom Jordbær, Hindbær, Solbær og Stikkelsbær, og hvorfor skulde I ikke ogsaa kunne avle Blommer og mange Slags gode Æbler, som ikke kunne voxe i St. George, hvor der er for varmt for Æbler. Jeg har Æbler, men de ere ikke saa gode som nogle Slags, der voxe i Salt Lake City. Jeg er overbevist om, at der i dette nordlige Land kan avles bedre Æbler end hos os, men vi kunne gjøre det bedre med Hensyn til Pærer, Færskener, Aprikoser og nogle andre Frugtsorter. Jeg vil raade Eder til at vedblive med Eders Forsøg, og selv om Eders Træer dør en Gang imellem, saa plant andre; gjør Jorden saa varm som mulig, og lad Vandet blive varmt, hvis Planterne behøve det, og vand saa ikke for sent ud paa Efteraaret, thi derved bliver Planterne udsatte for at dræbes af Frosten. Jeg vil imidlertid overlade dette Æmne til Broder John Nebeker; han er bedre i Stand til at kunne fortsætte det, og dersom han gjør det, vil han storligen gavne Folket i disse nordlige Egne.

Jeg skulde ønske at tilbyde Eders Handelskommission et lille Raad. Jeg formoder, at I have en Saadan? (En Røst siger ja!) Idet jeg giver Eder min Anskuelse om denne saa vel som andre Sager, have I naturligvis Frihed til at antage det, eller lade være. I ere her i en forholdsvis fast Stilling. I kunne have det omtrent ligesom I ønske; det vil sige, dersom I vælge at være enige. I ere ikke beblandede saaledes som de ere i Saltsøstaden og i Ogden. I kunne kontrollere Handelen i hele denne Egn; ikke alene med Hensyn til at sælge Eders egne Produkter, men i Indkjøbet af Gods, Vogne, Kareter, Maskiner og Alt, hvad der bliver indført, hvilket I kunne kjøbe direkte og saaledes spare det, som Mellemhandlerne nu faa. Og naar I sælge Eders Produkter, kunne I gjøre ligeledes; men saa maa I jo have Kontrol over hele Forretningsgangen iblandt Eder selv, og alvorligt understøtte hverandre, samt være fast bestemte paa at virke tilsammen. Nu gjøre I nogle Mænd rige hvert Aar med Eders Handel, fordi I ikke ere forenede nok, fordi hver for sig sælger sine Varer paa sin egen Maade, og Enhver kjøber sine Plove, River, Slaamaskiner og Høstemaskiner,

samt kjører sine Varer til Udsalgsstederne, og saa handle de for Størstedelen paa Steder, hvor de ingen Interesse burde have, og deres egen kooperative Handelsinstitution driver desaarsag kun en ringe vansmægtende Forretning. De fleste af de her i Territoriet værende Handelshuse ere i saadanne Fremmedes Hænder, som ere langt borte fra vore Settlementer, baade i Henseende til Indførsel og Udførsel. I kjøre tiltorvs og falbyde Eders Smør og Æg, og Kjøbmændene sige Eder, hvad Priser de ville give, og I kunne ikke forandre dem. Paa denne Maade blive de rige af Fortjenesten, medens I forblive forholdsvis fattige, det er, I nyde ikke saa meget Godt af Eders eget Arbejde og Eders egne Produkter, som I kunde, dersom I vare rigtigt forenede. Eders Handelskommission og kooperative Handelsinstitutioner overalt i Landet burde virke tilsammen og indrette sig efter et vist System, saa at de selv kunde haandtere Eders Produkter i Masse. Saaledes burde det ogsaa være med Hensyn til Indkjøb af Vogne og Agerdyrkningsredskaber osv.; i Stedet for at Hver kjøber en enkelt Vogn eller Maskine, vilde denne Organisation kunne handle umiddelbart med Fabrikanterne i det Store, og faa Varerne til Fabrikens Pris, samt faa dem sendte til Evanston, som er Eders nærmeste Station, i Stedet for som nu til Salt Lake City. Min Mening er den samme med Hensyn til Eders Kreaturer. Jeg forstaar, at I ere i Begreb med at gjøre Noget med Hensyn til Kreaturernes Forhandling og Udførsel. Ethvert Skridt, som I gjøre i denne Retning, vil tjene til at samle Folkets Kræfter og fremme Eders fælles Vel, og det vil til samme Tid tjene til at holde Jøder og Fremmede borte, som søge at faa alle de Penge, I have at undvære. Jo mere forenede I blive i Eders Forretningsanliggender, og jo mere Tillid I faa til hverandre med et tiltagende Begjær for at opbygge hverandre, jo mindre ville I blive besværede med disse listige Bedragere, som indfinde sig i Eders Byer og hvor som helst der er Tegn til at være Penge. Jeg tror, at det er vor Pligt som et Folk at understøtte dette samvirkende Forretningssystem, for derved at kunne beskytte os selv mod Begjærlighedens Aand, og ligeledes i en høj Grad befri vore Børn fra de skadelige Indflydelser, som de Fremmede i Almindelighed udøve over dem overalt hvor de bosætte sig iblandt vort Folk. Det er bleven os lært allerede i flere Aar, at vi skulde understøtte Zions kooperative Handelsinstitution, og vore egne lokale Kjøbmænd burde kjøbe af den. Men det er sandsynligt, at dersom I i denne Dal vare forenede i Eders Handelsanliggender, saa vilde enhver lille Handelsmand ikke være nødt til at sende til Saltsøstaden eller Ogden efter sine Varer, men det vilde være nødvendigt at have et Centralpunkt, ligesom de have i Ogden og Logan, kun efter en mindre Maalestok, hvor I kunde drive Eders Groshandel direkte, og have det ordnet saaledes, at Hoved-Institutionen kunde sende Eder de fleste af Eders Nødvendighedsgjenstande direkte, saa at I blot vilde behøve at rejse til Staden for at „sortere", i Stedet for at rejse efter alt Eders Gods. Jeg tror, at dette paa en ganske naturlig Maade vilde blive Frugten af en fuldkommen Forening og Forbindelse af alt Arbejde og Interesse i denne Dal; og jeg tror ogsaa, at Eders afsides Beliggenhed gjør det særdeles belejligt for Eder at indrette en saadan indbyrdes Trafik.

Det glæder mig at høre, at der existerer en god Grad af Broderkjærlighed iblandt Eder, og at der kun er meget

lidt Apostasi og modstridende Indskydelser at kæmpe mod. I have været meget velsignede af Herren deri, at I hele Tiden siden denne Dal først blev bebygget have nydt Præsident Richs Nærværelse, med hans gode Raad og kjærlige Arbejde; thi jeg anser ham som en af de viseste og mest forstandige Raadgivere i Israel; han er tilvisse en Fader iblandt sit Folk, og Guds Velsignelse har fulgt hans Gjerninger iblandt Eder, hvilket kan ses af Folkets Tilstand i Almindelighed.

Jeg føler af ganske Hjærte til at velsigne Folket samt til at nedbede Herrens Velsignelse over Landet og over Elementerne, saa at de maa kunne bringes til at befordre Eders Lyksalighed og Hygge, og at, idet I høste Frugterne af Faderens Naade og Godhed, Eders Hjærter maa altid anerkjende ham som Eders Velgjører og Ven og paaskjønne hans Velsignelser. Jeg haaber, at Præsident Taylor og Brødrene, som ere hos Eder, maa blive i Stand til at give Eder gode Raad og Formaninger efter Eders Omstændigheder, samt at I snart maa have Præsident Budge i Eders Midte igjen; det vil sige, om vi ere saa heldige at kunne komme paa Tanke om den rette Mand til at indtage hans Plads i Europa. Han har udrettet meget Godt hvor han er, og vi ønske ikke at løse ham, førend vi kunne afløse ham med en passende Mand.

Eders lokale Præstedømme i Eders forskjellige Wards og Settlementer søge uden Tvivl alvorligt at lære deres Pligter og at dygtiggjøre sig til deres Kald; og dersom Folket skjænker dem deres Tro, Bønner, Tillid og Understøttelse, saa ville I stadig voxe i gode Gjerninger, samt i Tro og Visdom; og jeg haaber, at I ville ogsaa gjøre Forbedringer i Eders Skolevæsen. Jeg frygter for, at det er her, ligesom i andre nye Settlementer, at I ere lidt bagefter i denne Henseende, eller i det mindste at I ere ikke paa en saa god Fod i Henseende til Eders Skolers Tilstand, som kunde være ønskeligt; og paa Grund af at en større eller mindre Del af Folket er saa optaget af Livets Bekymringer, og er saa beskjæftiget med at bygge for at kunne modstaa Vinterens Grumhed, kunne de ikke skjænke deres Børns Opdragelse den Opmærksomhed, som de burde. Jeg formoder ikke desmindre, at de ere villige til at bygge Skolehuse, fordi de tjene til tre Øjemed; først til Dans —, for det Andet til Skolebrug og for det Tredie til Gudstjeneste. Maaske jeg skulde have vendt det omkring den anden Vej, men det kunne I gjøre, dersom I ville. Folk ere villige til at bygge Skolehuse til tre Øjemed. Og naar de have gjort det, tænke de, at Skoleforstanderne burde forsyne dem med Lærere til at undervise saadanne af Børnene, som ikke ere store nok til at arbejde; og de sendes ofte til Skolen for at være af Vejen.

Nu, Brødre og Søstre, jeg mener ikke med disse Bemærkninger at ville ligefrem beskylde nogen af Eder, og maaske jeg ikke giver Eder den Ros, I fortjene. Jeg taler kun om hvad jeg veed er almindeligt i vore nye Settlementer, hvorfor jeg begriber Nødvendigheden af at tale til Fædrenes og Mødrenes gode Forstand, samt give gode Raad til Biskopperne og de Ældste, og til Skoleforstanderne i Særdeleshed. Og her lad mig sige, at vore Skoleforstandere burde vælges iblandt vore mest opvakte Mænd — Mænd, som passe til Embedet, Mænd, som ville skjænke deres Pligter den fulde Agtpaagivenhed, som ville stræbe at gjøre Alting hyggeligt i Skolestuen — Mænd, som ville interessere sig for Børnenes Vel og som ville se til Lærernes Vel og opmuntre

dem, og som ligeledes ville paase, at gode og passende Bøger anskaffes, først og fremmest Bibelen og Mormons Bog. Bliv nu ikke bange for at se de gode Bøger, Gud har givet os, i Eders Skolebørns Hænder; vær ikke bange for den Lærer, som vil aabne Skolen med Bøn og som vil anbefale Tro paa Gud samt Moralitet og Alt, hvad der gjør Folk til gode Borgere. Og jeg anraaber Folket i Almindelighed om at komme County-Superintendentens, Forstandernes og Lærernes forenede Bestræbelser tilhjælp, i at oprette gode Skoler; og at I ville ogsaa understøtte alle de andre Institutioner, saasom de kvindelige Hjælpeforeninger, de gjensidige Uddannelsesforeninger og Søndagsskolerne, og de, som tjene som Bestyrere og Lærere i Søndagsskolerne. Betragt det ikke, mine Brødre og Søstre, som et ringe Kald at tjene som Lærer eller Lærerinde i Søndagsskolerne; thi dersom I tjene tro i denne Egenskab, da saa I Sæd i de Unges Hjærter, som en Gang vil frembringe den naturlige Frugt; og saaledes berede I Mænd og Kvinder til at fortsætte den Gjerning, som deres Fædre have begyndt og hvori nogle af dem have opslidt sig.

At Gud maa velsigne Folket i disse Dale, og at deres Børn maa voxe op til at forevige deres Navn med Hæder for dem selv og Ære for Gud, er min inderlige Bøn i Jesu Navn. Amen.

Blade fra Livets Træ.

(Fra «The Contributor.»)

Ottende Blad.

En af de største Hindringer, der ligger i Vejen for søgende Sjæle, som ønske at kjende Sandheden af Evangeliet, er den Fortabelsesdom, der synes at tilfalde Størstedelen af Menneskeslægten. Skriften forkynder tydeligt og bestemt, at der er intet andet Navn givet under Himmelen, hvorved Mennesket kan blive saligt, end Jesu Kristi Navn. Det er ogsaa forkyndt, at „uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ (Joh. 3, 5.) Mange Millioner af Jordens Beboere ere bortgangne uden at høre Jesu Navn, og have ingen Lejlighed havt til at blive gjenfødte og følgelig opstaar det Spørgsmaal: Skulle alle disse Sjæle paa Grund deraf blive fortabte? Og, om saa er, kan den Gud, som Bibelen lærer om, være retfærdig? Ydermere opstaar det Spørgsmaal: Dersom Verden har været i Vildfarelse saa længe, og de Sidste-Dages Helliges Samfund er den eneste sande Kristi Kirke, hvad er der da bleven af de mange saakaldte kristne Slægter, der levede og døde i de Aarhundreder, som henrandt mellem den Tid, da Evangeliet og Præstedømmet gik tabt, og indtil det er kommet igjen i disse vore Dage.

Denne sørgelige Vildfarelse hidrører fra Misforstaaelse eller Mangel paa en rigtig Opfattelse af den frelsende Plan, samt er Følgen af ubemyndigede Læreres forvendte Lærdomme. Den orthodoxe Kristendom lærer, at et Menneskes tilkommende Tilstand bliver bestemt ved dets Død og at den udfarne Sjæl gaar enten til en evig Salighed eller til et Helvede uden Ende, samt at nogen Udfrielse der fra er aldeles umulig, thi „som et Træ falder, saa ligger det.“

Lyset, som formedelst ny Aabenbaring, er kommet til Verden, driver Aarhundredernes Mørke tilbage, og udfolder den herlige Plan, som er lagt til Menneskets Frelse i sin Fylde, og den oplyste Sjæl ser Retfærdighedens og Barmhjærtighedens forenede Sejr, formedelst Evangeliets Privilegier, hvilke naa uden for dette dødelige Livs Omraade.

Hvorfor skulde Lejligheden til at lære og Magten til at adlyde det sande Evangelium alene gives dem, der bo i Kjødet? Skal man antage, at naar den udødelige Aand forlader sin jordiske Bolig, da er dens Evne til at kjende, bedømme, antage eller forkaste Guds Bud, begravet i Jordens Skjød tillige med det døde Legeme? Denne Ide kommer i Modsætning til alle de Forhaabninger om det tilkommende Liv, som optændes i Menneskets Hjærte ved Evangeliets Forjættelser. Det strider ogsaa mod Skriften. Der findes Intet i den hellige Skrift, som stadfæster en saadan Urimelighed. Paulus erklærer, at alle Mennesker skulle blive dømte efter Evangeliet, som han prædikede. Er dette sandt, og Gud er retfærdig, maa da ikke alle Mennesker høre det Evangelium og have Lejlighed til at annamme eller forkaste det? Og dersom de ikke have dette Privilegium, medens de vare i Legemet, maa det da ikke tilstaas dem, naar de ere ude af Legemet?

Petrus siger, at Herren skal „dømme de Levende og de Døde," og han forklarer, at „derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de skulle dømmes lig Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." (1 Petr. 4, 6.) Han omtaler dette i Forbindelse med sin Beskrivelse over Jesu Mission og Gjerninger, og siger os, at Kristus „vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden; i hvilken han og gik bort, og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring." (1 Petr. 3, 18. 19.) Dette oplyser os om, hvor Frelseren opholdt sig fra den Tid han døde paa Korset og til hans Opstandelse af Graven. Da han gav sig tilkjende for Maria i Haven efter Opstandelsen, sagde han: „Jeg er ikke endnu opfaren til min Fader." I de tre Dage, hans Legeme sov i Graven, fortsatte han den Gjerning, som Faderen havde givet ham at udføre. Han udraabte Frihed for de Fangne, og Fængslets Opladelse for de Bundne. (Es. 61, 1.) At disse Aander i Forvaring havde været i Kjødet, tydeligtgjør Petrus ved at sige, at de vare „gjenstridige i Noæ Dage, der Arken byggedes." Saaledes blev Evangeliet ogsaa prædiket for de Døde, paa det at de maatte have den samme Lejlighed og blive dømte ved det samme Evangelium, som de Levende.

Udøvelsen af Tro er en Rørelse i Aanden, og det samme er ogsaa Tilfældet med Omvendelse, og de to føre til Lydighed og til Antagelse hos Gud. Legemet uden Aanden er dødt og kan hverken tro, angre eller adlyde; men Aanden uden Legemet er virksom og følsom samt er i Stand til at kunne bruge de Evner, som passe til en aandelig Tilværelse. Men det er imidlertid kun ved Hjælp af Legemet, at den kan haandtere, berøre, erfare og tilfulde beherske eller underkaste sig legemlige Ting. Derfor kan den Del af Evangeliet, som angaar de jordiske Ordinancer og Skikke, ikke udføres af dem, som ere uden Legeme. Men de kunne lære og underkaste sig alle dets aandelige Love og Indflydelser og „leve for Gud i Aanden." De kunne høre Evangeliet, thi Kristus prædikede det for mange af dem; de kunne adlyde, thi han ikke alene forkyndte Frihed for dem, men „han tog Fængslet fangen," og derfor maa de have omvendt sig og være blevne antagelige

for Gud. Det er ganske rigtigt, hvad en af de tidligere Kirkefædre sagde om den dræbte Gjenløser, at „han gik ind i Hades ene, men kom ud med en stor Mangfoldighed."

Jøderne i Kristi Dage troede, at der fandtes to Afdelinger i den aandelige Verden, nemlig Paradis og Tartarus. De Gode gik til det førstnævnte Sted og de Onde til det sidstnævnte. Jesus lovede den angergivne Røver paa Korset: „I Dag skal Du være med mig i Paradis." Dette er ikke den evige Faders Bolig, men de hedengangne Aanders Opholdssted, hvor de vente til Opstandelsen. Det er et Sted, hvor de blive underviste og beredte, og hvor der er Fred og Hvile, Glæde og Rolighed, samt Fremadskriden til Fuldkommenhed. Og til dette de Retfærdiges Opholdssted tog Jesus de Aander fra Tartarus, som vare revsede og rensede gjennem deres Fangenskab, og som havde været ulydige i Kjødet i Noæ Dage, men havde lidt for deres Gjenstridighed og i Aanden gladelig modtaget Evangeliet gjennem hans Administrationer. I Herrens egen belejlige Tid kan saaledes Enhver, som har boet paa Jorden i hvilken som helst Tidsalder — Jøde eller Ikke-Jøde, Hedning eller Kristen — faa det evige Evangeliums glædelige Tidender at høre, naar det forkyndes af dem, som dertil ere beskikkede og bemyndigede, og de ville saaledes have Lejlighed til Anger og Omvendelse, Forbedring og Gjenoprejsning. Men de Ordinancer, som henhøre til den dødelige Tilværelse, kunne ikke modtages i en aandelig; de tilhøre Kjødet og maa forrettes i Kjødet. Betragtningen af de Midler, som Guds ubegrænsede Godhed har beskikket, for at de troende, angergivne Mennesker, ude af Legemet, kunne nyde Godt af disse vigtige Ordinancer, maa vi vente med til et andet Blad udfolder sig.

Charles W. Penrose.

Selvopdragelse.

Dersom man nøje kunde blive kjendt med sine egne personlige Forstandsevner, som oprindeligt og særligt tilhøre os selv, vilde man være mindre udsat for at spilde sine Kræfter ved forgjæves at anstrænge sig for at udvikle Egenskaber, som man tror man har eller som ere for svage. Man vilde derved lære at være tilfreds med den sig (ifølge Forstandsevnerne) tilskikkede Plads blandt sine Medmennesker og vilde ikke tragte efter at efterligne Saadanne, som vi af Naturen ere væsentlig forskjellige fra i Henseende til disse Gaver eller medskabte Egenskaber. Man vilde saaledes undgaa at modsige sig selv, og aldrig bebyrde sig med noget paataget Væsen.

Naar man betragter Naturens mange Forskjelligheder og den netop deraf fremkomne Harmoni og Ynde, og til samme Tid lægger Mærke til de derværende saa vel afpassede Forhold, saa ser man, at Ens Personlighed er kun en Part af en stor og fuldendt Plan. I Skoven ser man den knudrede Eg, den fine Lærke, den stadselige Birk, den udbredte Bøg og den gamle Torn; og selv den hvasse Hyben samt Bregnen i Forgrunden ere alle forskjellige og dog nødvendige til Landskabets Forskjønnelse. Alt dette burde lære os at være tilfredse i den Stilling, som er bleven tilskikket os af den Magt, som skabte baade os og Træerne, og anviste os hver vort Sted lige saa vel som Træerne, i denne store og fuldendte Plan.

For at kunne gjøre sig værdig til sit Kald, det være sig aldrig saa ringe, maa man føle det samme at være sin Pligt, og man maa forstaa, hvorfor man er her. Ellers have vi ingen sikker Tilskyndelse til at vejlede os. Og for at kunne fuldbyrde Arbejdet vel, maa vi virke med dette Formaal for Øje.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Præsident Joseph Youngs Død.

Vor elskelige Broder og ærværdige Olding, Præsident Joseph Young, endte sit hæderlige Løb paa dette Livs farefulde Bane paa hans Bopæl i Saltsøstaden den 16de Juli 1881 om Morgenen Kl. 4, i den høje Alder af 84 Aar. Næppe to Uger før hans Død overværede han sin Søsterdatters, Fru Littles, Begravelse og holdt ved denne Lejlighed en meget rørende og interessant Tale, der var fuld af Trøst til de sørgende Venner og Slægtninge. Men siden den Tid har han bestandig maattet holde Sengen, indtil hans Aand gik hen til Gud, som gav den. Han hensov saa stille og rolig, at hans Familie, som stod omkring Sengen, næppe mærkede, at han døde.

Onkel Joseph, som man kjærlighedsfuldt kaldte ham, var den næstældste af fem Brødre. Han var født den 7de April 1797 i Hopkinton i Massachusetts, og var iblandt de Første, som annammede Evangeliet i denne Uddeling, hvilket først blev ham forkyndt af hans Broder Brigham; strax efter at han først hørte det, blev han døbt. Han var iblandt de første Halvfjerds, som bleve ordinerede i Kirtland, Ohio, den 28de Febr. 1835, og han blev af Profeten Joseph kaldet til at være den øverste Præsident over alle de Halvfjerds, hvilken høje Stilling han beholdt lige til sin Død. Han var et Medlem af Zions Lejr, som i 1834 drog op for at forløse Zion, og var med under Blodbadet ved Hauns Møller, hvor han med Nød og næppe slap bort med Livet fra Bødlernes Hænder. Ligeledes var han en af de første Beboere i Commerce, der siden kaldtes Nauvoo, og han hjalp til med Opbyggelsen af hin smukke Stad. Under de Helliges Uddrivelse der fra, var han ogsaa med og boede i Vinterkvartererne og i Council Bluffs indtil 1850, da han rejste over Sletterne med Oxe-Befordring, og naaede omsider Saltsødalen. Han har virket sammen med Kirkens Ledere i henved 50 Aar, og uagtet han var en sagtmodig og ydmyg Mand, var han alligevel vel kjendt fra den ene Ende af Territoriet til den anden. Paa hans gamle Alder rejste han over Havet og virkede som Missionær iblandt de Hellige i England, og blev senere ordineret til Patriark, i hvilken Egenskab han var rigelig begavet med Profetiens Aand. Paa Grund af hans Dyd, Standhaftighed, Nedladenhed og Godhed, hans Frimodighed for Sandhedens Sag, samt hans Kjærlighed til Gud og alle gode Mennesker, var han elsket af Alle, som kjendte ham. Efter et langt og nyttigt Liv er han nu hengangen til at modtage Lønnen for hans gode Gjerninger, efterladende sig et Navn og Exempel, der vil leve for evigt.

Begravelsen fandt Sted den 19de Juli under Ledelse af Præsidentskabet over de Halvfjerds.

Tid og Evighed.

(Fra «Millennial Star».)

Det er maaske ikke nødvendigt at gjentage den almindelige Ytring, at Alt i Universet er beregnet paa at minde os om „Tidens Ringhed og Evighedens Storhed," eller at det Nærværende er kun en Draabe i det Forbigangnes og Tilkommendes store Hav. Men uagtet det er velbekjendt, at det forholder sig saaledes, og at dette Liv er af stor Vigtighed for Jordens Beboere, saa ser man dog en almindelig Ligegyldighed med Hensyn til den tilkommende eller himmelske Tilværelse, hvorimod en Alt opslugende Interesse viser sig i Forbindelse med jordiske Ting. Dersom det var omvendt — dersom det var muligt, at Evigheden kunde forkortes, og Tiden blive gjort længere for at passe til vore dødelige Begreber — ville vi næppe, som fornuftige Væsener, bære os anderledes ad end vi nu gjøre i Henseende til at „leve og virke for at leve." Man ser nemlig alderstegne Veteraner, Mænd og Kvinder, hvis Lemmers skjælvende Kraftesløshed stedse minder dem om Gravens kolde Skjød, udvide deres Forretninger og Virksomhed for fremdeles at naa højere op i Storhed og samle mere Rigdom. Mænd, hvis fordærvelige onde Levnet har henlagt dem paa Sottesengen, glæde sig ved Tanken om den Tid, da de atter kunne føle sig i Nydelsen af denne Verdens Lyster, uden at agte paa, at Evighedens Porte staa aabne for at modtage dem. Nogle ere saa hengivne til Politiken, at deres Tragten efter Ros, slet ikke bliver mindre ivrig fordi Ansigtet bliver rynket og minder dem om en ukjendt Fremtid. Begjærligheden efter Magt, Rigdom og Ros rører sig endnu stærkt hos Mange, trods deres synkende Tilstand, og det tilkommende Livs Uvisheder overlades til disse, som har paataget sig, efter Skik og Brug, at overveje, udgrunde og fortolke religiøse Anliggender. En Gang imellem forlader et godt Menneske denne Jord med Haab om en herlig Opstandelse, begrundet paa et gudeligt og retskaffent Levnet. Men de fleste af Menneskene synes slet ikke at tænke paa det tilkommende Livs Glæder, og kun meget lidt paa dets Sorger Naar de blot kunne faa nok af de Luxusartikler, eller de blotte Nødvendigheder, som Mammon kan skaffe dem, saa ere de villige til at arbejde „for den Mad, som er forgængelig," og den trange Vej, som fører til den tilkommende Salighed, overlade de til Andre at betræde, hvem de benævne Fanatikere, og Elendighedens Dybde lade de dem, som Verden anser for tungsindige, undersøge og føle. Saaledes har Satan formedelst de kortvarige jordiske Glæders falske Glimmer forført Menneskene til ikke at undersøge og overveje det, som er af Gud — det, som angaar en evig Tilværelse, det, som aldrig vil forgaa; og dog sker det hver Dag, Time og Minut, at en eller anden Aand overflyttes fra dens Lerhytte til hint tilkommende Liv, for hvilket næsten Alle ere aldeles uforberedte.

Dette er Menneskenes Tilstand i det nittende Aarhundrede af den kristne Tidsregning, efter henved to tusinde Aars saakaldt „kristelig Flid." Et Menneskes Levetid er nu saa kort, at den næppe tillader ham at lægge Grundvolden til en gunstig Stilling herefter, og dog opofres den næsten „fra Vuggen til Graven" til denne Verden og til Syndens forføriske Uvæsen. Eftersom Evangeliet nu er kommet igjen, hvad kan man forvente? Da den saakaldte Kristendom har forfejlet sit Maal med Hensyn til at vedligeholde en sand Agtelse for det Guddommelige, endog blandt sine egne Disciple og Tilhængere, maa vi nu fæste vor Tillid til

Kristi Kirke, som paany er oprettet i vore Dage, for om muligvis den kunde tilvejebringe det ønskelige Resultat! Hvorledes vil det ske? Først ved personlig Renhed og Flid og et retskaffent Levnet blandt de Hellige indbyrdes. For det Andet ved fælles Anstrængelse i at udsprede Sandheden og undervise det faldne Menneske om dens store og forædlende Principer. Og for det Tredie, ved at vi som et Samfund øve os i Enighed og Uegennyttighed, for at indføre det syvende Aartusinde — det store Millenniums almindelige Fred og Lykke over hele Jorden. Vel sandt, Mange ville falde under Straffedommene, Mange ville omkomme i Synden, men Højdepunktet maa naas, da Alle maa tage Beslutning om, hvem de ville tjene, enten „Gud eller Mammon." Enhver vil faa den Løn, han har fortjent, og vil faa den udbetalt af den, som han har „hengivet sig til at tjene." De Hellige skulde nu bestemme, hvem der skal være deres Gud; de burde bestemme sig til at tjene Israels Befrier — han, som er Kongernes Konge, hvis Betaling er evig og hvis Magt varer evindelig.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Jørgen Jørgensen er paa Grund af daarlig Helbred løst fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference, med Tilladelse til at rejse tilbage til sit Hjem i Zion.

Ældste James C. Olsen er løst fra at virke i Kristiania Konference og beskikket til at arbejde i Kjøbenhavns Konference, og

Ældste James J. Hansen er løst fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikket til at virke i Kjøbenhavns Konference, begge under Konferencepræsidentens Bestyrelse.

Andrew Jenson,

Midlertidig Bestyrer for den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Draperville, Utah, den 26de Juli 1881.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Den Rolighed, som syntes at hvile over Dem angaaende Emigranternes sikre Ankomst til Zion, samt deres Bevidsthed om, at der paa Rejsen vilde blive draget Omsorg for dem, vil altid staa klart i min Erindring. Da De den 20de Juni, ved vor Afrejse, udtalte Dem desangaaende, syntes hele Folket at sige Amen dertil. Den samme rolige, smilende Aand, som besjælede os, da vi forsvandt fra de tilbageblevne Helliges venlige Afskedshilsener, gjorde sig gjældende paa hele vor Rejse. Naar Herrens Aand er rigeligt udgydt over de Hellige, da er der Plads nok for Alle, baade paa Dampskibe og Jærnbaner. Baade i England og i Amerika traf vi galante Mænd, som kom for at se vore Emigranter, og deres Udtalelser vare: „Hvilke pæne Emigranter de der have!" „Og saa mange unge Mennesker!"

Officererne paa Dampskibet „Wyoming" bad mig flere Gange om at tale til vort Folk for dem; „thi", sagde de, „et Ord fra Dem har mere Vægt end et hundrede fra os." Lyset skinner i Mørket, men Mørket begriber det ikke! En af de strængeste Dage paa Rejsen var den 7de Juli, da vi flyttede fra Skibet til „Castle-Garden", hvor vi fik to Afdelinger for os selv. Uagtet vi her maatte tage tiltakke med det haarde Bræddegulv for

Natteleje, gik det Hele godt; Alle bar deres Skjæbne med Taalmodighed og uden Knur. Kl. 10 om Aftenen vare omtrent Alle, med Undtagelse af Vagten, henfaldne i Søvngudens Arme.

Jærnbanerejsen gik ogsaa meget heldig. Den varede ni Dage. Det halve af Tiden vare vi delte i to Tog. Besætningen i hver Vogn havde en Zions-ældste til deres Præsident, som paa en faderlig Maade sørgede for deres timelige saa vel som aandelige Nødtørft og Næring. I hver Vogn holdtes Bøn Morgen og Aften. Blandt de Skandinaviske indtraf intet Dødsfald og Ingen kom til Skade. Vi kunne i Sandhed ikke være vor himmelske Fader taknemmelige nok for hans Godhed mod os. Den 15de Juli om Morgenen mellem Kl. 6 og 7 ankom vi til Saltsøstaden, hvor en stor Del af vore Familier og Venner allerede ventede paa os. Hvilket lykkeligt Øjeblik, naar Ven møder Ven! Fra Stationen bleve vi med Kirkens Vogne befordrede til Tiendegaarden, hvor Biskop Hunter som sædvanlig havde gjort Forberedelser til at modtage og vederkvæge den trætte Pilgrim.

Markerne saa vel som Frugttræerne her ere fulde af Jordens gode Ting. Jeg fandt min Hustru og Børn i Nydelsen af god Helbred. Var Afskedsstunden lidt vemodsfuld, saa var Hjemkomsten saa meget mere opmuntrende og tilfredsstillende.

Med kjærlig Hilsen til Dem, Zions-Ældsterne og de Hellige i Almindelighed, tegner jeg mig deres ydmyge Broder i Herren,

Peter A. Nielsen.

Stockholm, den 18de Aug. 1881.

Ældste Andrew Jenson.

Kjære Broder!

Førend jeg siger Farvel til min nuværende Virkekreds, hvor jeg har arbejdet i omtrent tre Aar, føler jeg mig tilskyndet til at indsende en kort Beretning om min Virksomhed til Indrykkelse i Stjernen.

Siden min Ankomst til disse Lande i September 1878 har jeg besøgt 35 af Sveriges Stæder, rejst 1125 svenske Mile, og aflagt mit Vidnesbyrd i 598 Forsamlinger. Siden August 1879 har mit Arbejde været mere indesluttet, paa Grund af de Ansvarligheder, som have paahvilet mig i Forbindelse med min Varetægt over Stockholms Konference. I disse tre Aar have 17 af vore Missionærer været indstævnede for Kirkeraad og 6 for civile Autoriteter. Det er ikke nødvendigt at sige hvorfor.

Medens de „Gejstlige" saaledes have vist os deres unødvendige Opmærksomhed, have vi ogsaa følt os rigelig betalte i Glæden over de mere ærlige og oprigtige Mennesker, som med Begjærlighed have lyttet til vort Vidnesbyrd; og trods den Forfølgelse, som vore Troesfæller have været underkastede, have dog Mange med Glæde annammet Sandheden og takket Gud for Lejligheden. Saaledes ere 493 blevne føjede til os ved Daab, og af dette Antal ere 95 døbte i de sidste tre Maaneder, og naar de nu Anmeldte ere afrejste, vil over 340 Personer have emigreret til Zion i ovennævnte Tidsrum.

„Nordstjernan" og „Ungdommens Raadgiver" læses med Interesse, og af de 438 Exemplarer af de førstnævnte og 171 af de sidstnævnte læses ikke saa faa af vore Venner udenfor Kirken. Vor financielle Stilling er gunstig; kun Lidet er udestaaende, og Konferencen har ingen Gjæld. Vi have kvindelige Hjælpeforeninger i de forskjellige Grene, hvor fastsatte Møder afholdes hverandem Uge, og til Søstrenes Ros maa jeg sige, at de have gjort Meget for at hjælpe de Fattige, og maa Gud velsigne dem der-

for. De have endnu i kontant Beholdning 145 Kroner og 89 Øre.

Af Missionærer have vi fire hjemmefra, nemlig Løfgren, Lindahl, Linall og mig selv, samt ti af Landets egne Sønner. De arbejde alle med Kraft og Nidkjærhed for deres Medmenneskers Vel, og til dem og de Hellige, som jeg har havt den Glæde at virke sammen med under mit Ophold her, vil jeg sige: I have hørt mit Vidnesbyrd; det er fremdeles det samme, og Gud forbyde, at det nogensinde skulde blive anderledes!

Modtag min hjærtelige Tak for al den Godhed og Kjærlighed, som De har bevist mig under mit Ophold i Deres Nærhed. Min Bøn skal fremdeles, ligesom tidligere, være, at Himmelen stedse maa velsigne og bevare Dem under Deres ædle Bestræbelser for at fremme Herrens Sag.

Med mine bedste Ønsker for alle Brødrene i Nr. 14, samt en venlig Hilsen fra Broder Berntson, tegner jeg mig Deres Medarbejder i Evangeliets Tjeneste,

L. M. Olson.

Profetisk Vidnesbyrd om de sidste Dage fra det forrige Aarhundrede.

Den berømte Greve Ludvig N. Zinzendorph, som blev født Aar 1700, lod sig 1720 optage i den mæhriske Brødremenighed, og gav dette forfulgte Folk et Tilflugtssted paa sine Godser Hernhutt og Pattendorph, hvor fra Sektens Navn Hernhutter har sin Oprindelse. Han blev derpaa Brødrenes Reformator, Biskop og øverste Forstander, indtil sin Død 1760. Hos Lutheranerne tog han meget ung theologisk Embedsexamen, og var under en tiaarig Landsforvisning for sin Religions Skyld Præst for den lutherske Forsamling i Philadelphia i Nordamerika. Han har efterladt sig en stor Mængde Skrifter og Taler, som man opskrev under hans mundtlige Foredrag, hvilke han da senere gjennemsaa og udgav. I en af disse afholdt den 30te September 1753, som findes i Slutningen af fjerde Bind af hans Taler om de fire Evangelister, hvor han taler over Lukas 13 Kap. 32 og 33 V., hedder det i Slutningen:

„Nu vil jeg endnu sige noget Bestemt om Tiden. Tiderne ere alle bestemte, alle inddelte. Enhver Guds Husholdning har sin Time, da den begynder og ophører. Det, som sker før en saadan Uddelingstid, maa enten være en Forberedelse til den, eller det er utidigt. Hvad som sker efter den, maa enten være en Stadfæstelse og Besegling af den, eller det sker forgjæves og er skadeligt.

Denne Husholdning — ikke som Kirke- eller Adelsvælde, men som en Guds Indretning, hvori vi for Navnet Brødre lode alle andre Navne fare, formedelst Renhed i Lære, Sundhed i Grundsætning og Udholdenhed under Verdens og Satans Tryk — udfører et for Frelseren bestemt Ojemed, som ellers ikke vilde være blevet udført, beskytter Jesu Venner for mere end een Ulykke, gjør deres Undergang umulig, bereder Fristeder trindt omkring i Verden for saadanne oprigtige Sjæle, og hvad Frelseren ellers kan have til Hensigt med os. Jeg siger denne Husholdning maa ogsaa efter sin Tid ophøre.

Naar vil da vor Tid være forbi? Naar vor Forstand og vort Mod ikke længere ere tilstrækkeligt; naar Ting

blive at udføre i Kristi Rige, hvortil vi ingen Raad vide; naar I se Kristi Rige lade sig tilsyne paa en for os ubevidst Maade, da blinker et andet Guds Værk frem, enten paa et andet Sted eller i samme Husholdning. Dersom vi da ere forstandige, saa slutte vi os strax til og gaa efter dem, hvem Frelseren bringer det Nye. Dog dette maa ikke ske paa en letsindig Maade; thi vi kunne anse os som et Redskab for Kristi Aand, som en Nødnagel i Tiden, indtil dette sker. Da slutte vi os i Enfoldighed til dem, og om vi end ikke ere i Stand til at blive det anførende Parti, blive vi alligevel deres Venner og Brødre. Om Saadant vil ske næste Aar, dertil ser jeg endnu intet Frembrud. Vi ere endnu heller ikke ganske trængte igjennem, og kunne følgelig derfor ikke endnu igjen strax afbryde.

Jeg beder Eder, mine Søskende, at I for Frelserens Skyld ville opvække den Gave, som er i Eder. En Guds Husholdning maa ikke alene have Tjenere og Arbejdere, Folk af enhver Art, som lægge Haand paa Frelserens Værk iblandt os; men den maa have Profeter og Seere, thi ellers mangler den Noget i den Helligaand; den maa have Folk, som handle i Aandens Kraft og Fylde og gjøre et velsignet Arbejde."

Kapitler af Præsident Brigham Youngs Levnetsløb.

(Af E. W. Tullidge. — En Ikke-Mormon.)

(Fortsat fra Side 336.)

Efter at have rejst sex Mile gjennem en dyb Bjærgkløft, fik vi en uhindret Udsigt til Dalen — det forjættede Land, som Gud havde forbeholdt som et Hvilested for sine Hellige.

Vi stirrede med Forbauselse og Beundring paa den vidt udstrakte Dal, som laa foran os, med den store Saltsø glimrende i Solen, skyhøje Bjærge og krystalklare Vandløb. Det var det mest storartede Syn, vi nogensinde havde set. Behagelige Tanker gjennemkrydsede vort Sind, begrundet paa den Udsigt, vi nu havde, at om ikke mange Aar vilde Guds Hus blive grundfæstet paa Bjærgene og ophøjet over Højene, medens Dalene vilde blive forvandlede til Frugthaver, Vingaarde og frugtbare Marker, og Stæder og Byer vilde blive opbygget til Herrens Navns Ære og Zions Banner blive udfoldet til Nationernes Indsamling.

Præsident Young udtrykte sin fulde Tilfredshed med Dalens Udseende, som et Hvilested for de Hellige, og følte sig rigelig belønnet for sin Rejse. Medens han laa paa sin Seng i min Vogn og stirrede paa det skjønne Syn foran os, bleve mange af de tilkommende Ting angaaende Dalen, vist ham i et Syn.

Efter at have stirret en Stund paa dette smukke Skue, kjørte vi fire Mile tværs over Højsletten ned i Dalen til vore Brødres Lejr, som vare ankomne to Dage før os. De havde nedsat sig ved to smaa Bække med klart Vand, og de havde begyndt at pløje. Ved vor Ankomst havde de allerede opbrudt fem Akres Land, og havde begyndt at sætte Kartofler i Dalen ved den store Saltsø.

Saa snart som vi havde slaaet Lejr og førend jeg nød min Middagsmad, gik jeg hen paa den pløjede Mark og satte en halv Bushel Kartofler, haabende med Guds Velsignelse deraf i det mindste at faa Sæd til et andet Aar.

Brødrene havde dæmmet en lille

Gren af Bækken op og gravet en Rende, og om Aftenen var det hele Stykke Land, som var meget tørt, da de fandt det, vandet.

Henimod Aften rejste Broder Kimball, Smith, Benson og jeg nogle Mile langs med Bækken (City Creek) op imellem Bjærgene for at se efter Tømmer og betragte Landet.

Der kom en Tordenbyge, og det regnede næsten over hele Dalen; det regnede ogsaa lidt først paa Natten. Vi følte os taknemmelige for dette, da det var en almindelig opfattet Mening, at det ikke regnede i Dalen om Sommeren.

Hvor godt belyser ikke denne Pionerernes Ankomst til det „forjættede Land" Mormon-Folkets Karakter! Et stort Rige grundlægges den første Dag, deres Marker tilsaas uden Hvile eller Middagsmad. Regn falder paa den Dag, som Brigham ankommer! En mirakuløs Forjættelse! Allerede var hans Syn begyndt at blive opfyldt.

Ellevte Kapitel.

Den første Sabbat i Dalen. — Pionererne anvende Profetierne paa dem selv og deres Beliggenhed. — Zion er gaaet op i Bjergene. — De bestemme et Sted for et Tempel og grundlægge Store Saltsøstad. — Lederne vende tilbage til Vinterkvartererne for at samle Kirkens Hovedstyrke. — Deres Ankomst til Dalen — Brigham Young erklæres for Israels Leder.

Hvor betegnende begyndte ikke Mormonerne deres Løbebane i Utah som et gudfrygtigt Folk!

Brigham Youngs Ankomst til Saltsødalen skete om Lørdagen. Den næste Dag var det i Sandhed en Sabbat for Pionererne.

„Vi barberede og vaskede os," siger Apostlen Woodruff i sin troværdige Fortælling om Pionererne, „og mødte i Kredsen af Lejren."

Om Eftermiddagen nød hele „Israels Forsamling" Herrens Nadver.

Dernæst løde de hebræiske Profeters Forudsigelser gjennem Dalen, og de „evige Høje" gjenløde af de Helliges Hosianna.

Orson Pratt var den, der talede om den store Gjenstand, som, efter disse Pionerers levende Tro, aldrig før gik i Opfyldelse. Den uforlignelige Esaias's høje Tankers Flugt var Gjenstanden for Talen: „Du, som bærer Zion et godt Budskab, stig op paa et højt Bjærg."

Men det er ikke alene Esaias, som besidder denne høje Inspiration. Der er saa stor en Enighed blandt de hebræiske Profeter, idet de omtale et Sidste-Dages Zion, at det ikke kan betvivles, at det udgjorde det Væsenligste af den guddommelige Lovtale, til hvilken den hebræiske Veltalenhedsaand hævede sig. Uagtet disse poetiske Profeters Forskjellighed i Tankegang, saa give de os dog ikke i dette højst ypperlige Thema poetiske Brudstykker, men en herlig fortsat Sammenstilling, som af en mangfoldig Visdomsaand.

„Her er dine Vægtere, de opløfte deres Røst, de skulle synge med Fryd tillige; thi de skulle se det skinbarligen, naar Herren gjenbringer Zion."

Dette blev opfyldt til hine Anglo-amerikanske Pionerer hin Dag. De vare Vægterne. Med samlet Stemme sang de derom og udraabte bogstavelig Hosianna; thi „Hosianna" er en Del af deres Tempels Gudstjeneste. De „saae skinbarligen, at Herren havde gjenbragt Zion!"

Ej heller vare disse Mormon-Apostle billedlig i deres Fremstillinger; de afgave den største Bogstavelighed med Hensyn til dem selv i ethvert Punkt. Orson Pratt erklærede med en Apostels

Sikkerhed, at deres Bosættelse i Klippebjærgenes Dale blev set af de fordums Seere. Det, som før syntes modsigende i højeste Grad, med Hensyn til det sidste Dages Zion, i Særdeleshed dets Beliggenhed og hurtige Omskiftelse i dens Grundlæggelse, var nu gjort tydeligt og helt bogstaveligt. Apostlen Pratt bragte det Hele i Overensstemmelse. Pionererne saae Synet om Zion gaa i Opfyldelse paa hin første Sabbat i Dalen, lige saa tydeligt som de kunde have set deres eget Ansigt i et Spejl.

Gud vilde „skjule sit Folk i Bjærgenes Kamre!" Ja i disse „sidste Dage" vilde han „grundfæste sit Hus paa Toppen af Bjærgene, og ophøje det over Højene!"

Og her vare disse Pionerer af Mormon-Israeliterne i en Dal, næsten 30 engelske Mile bred, omgiven af en Bjærgkjæde. Her i en Dal næsten fem tusinde Fod over Havets Overflade — ophøjet over Højene — dog omkranset af Bjærge, med deres evige Snekapper. Det var i Sandhed som „Herrens Kamre", og Navnet, som det bar i Folkemunde, det „Store Basin", var næsten ligesaa paafaldende at tænke paa, som dets profetiske Navn.

Det Sidste-Dages Zion skulde tillige være et „udsøgt" Sted, et Sted, som „ikke var forladt". De havde udsøgt det ved en Udvandring og en enestaaende Rejse af et Folk over næsten 1500 Mile af uafbrudt Slette, sandig Ørk og klippefuldt Bjærgland; og de fandt deres Zion i en Dal, hvor oprindelig ingen By nogensinde havde staaet, et Sted, som „ikke var forladt" af civiliserede Folk. De „ensomme Steder" skulde „gjøres glade", „Ørkenen" skulde „blomstre som en Rose" og blive pludselig forvandlet til en „frugtbar Mark". Pionererne havde valgt den „store amerikanske Ørken" til Beliggenheden af deres Zion og dets Tempel. De vare ved at virkeliggjøre den besynderlige og smukt afmalede Skildring. Saa meget lig en Trylle-scene har Forvandlingen været, som fandt Sted i disse øde Dale i Klippebjærgene, at i den sidste Fjerdedel af et Aarhundrede ere Mormonerne blevne almindeligt beskrevne i næsten enhver Nation paa Jorden som det besynderlige Folk, der har faaet „Ørkenen til at blomstre som en Rose." Betragt Saltsødalen nu naar Foraaret begynder, naar Haverne overalt staa i Blomster, saa ser man, at aldrig er nogen profetisk Skildring bleven mere bogstavelig virkeliggjort.

Men Profetien, som var mest iøjnefaldende for disse Mormon Apostle, og en, som de havde forventet skulde blive opfyldt mere nøjagtig, er af Profeten Mika. (Den katholske Oversættelse beskriver bedst Mormonernes Forhaabninger.)

„Men det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjærg skal være beredt paa Bjærgenes Top, og det skal ophøjes over Højene, og Folk skulle løbe dertil.

Og mange Hedninger skulle gaa og sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjærg, og til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem. Og han skal dømme blandt mange Folk, og straffe stærke Hedninger indtil langt fraliggende Steder, og de skulle sammenslaa deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd mod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig. Men de skulle bo, hver under sit Vintræ og under sit Figentræ, og der skal Ingen forfærde dem, thi den Herre Zebaoths Mund haver talet det."

Denne mærkværdige Profeti have Tusinder forventet at skulle gaa i Opfyldelse i Brigham Youngs Levetid. Han skulde være „Munden", hvorigjennem Herren skulde bebrejde Nationerne paa langt fraliggende Steder.

Skjøndt svag af hin udmattende Sygdom, Bjærgfeberen, og næppe i Stand til at staa paa sine Fødder, var Brigham dog Lovgiveren paa den første Sabbat; og uagtet han ikke havde Styrke til at holde en lang Tale om det Sidste-Dages Zion, ligesom Mormonernes Paulus (Orson Pratt), var han dog i alle Henseender en Moses i de sidste Dage.

Historieskriveren Woodruff siger:

„Han sagde til Brødrene, at de ikke maatte arbejde om Søndagen, at de vilde tabe fem Timer, naar de vandt een; der maatte Ingen jage eller fiske paa den Dag; og der skulde Ingen bo blandt os, som ikke vilde iagttage disse Regler; de kunde gaa og bo hvor de vilde, men med os skulde de ikke bo. Han sagde ogsaa, at ingen Mand skulde komme her og kjøbe Jord; han havde Intet at sælge; men hver Mand skulde have sin Jord tildelt til Byggeplads og Mark. Hver Mand kunde dyrke det som han behagede, men han skulde være flittig og tage Vare derpaa.

Om Mandagen bleve ti Mand udvalgte til at gaa paa en Opdagelsesexpedition. Jeg tog Præsident Young i min Vogn og kjørte to Mile mod Bjærgene og valgte et Sted til Haver. (Forts.)

Emigranternes Afrejse.

Mandag den 29de August Kl. 11½ Form. afrejste 270 af vore Emigranter fra Kjøbenhavns indre Red med Dampskibet „Pacific", under Ledelse af Ældsterne L. M. Olson, Hans Funk og Chr. Jensen. Fem andre hjemvendende Zionsbrødre, nemlig O. N. Stohl, N. B. Adler, A. L. Skanchy, John Dahle og J. Jørgensen, vare ogsaa med, og ligeledes en Søster Nilsson fra Utah, som havde været i Sverige paa Besøg hos Slægtninge. Hele Selskabet bestod altsaa af 279 Sjæle. Vejret var gunstigt og Indskibningen, som foretoges fra Toldboden ved Hjælp af Baade, udførtes uden det mindste Uheld. Afskedshilsener og Signaler vexledes mellem de bortdragende Hellige og de mange Søskende og Venner, som havde samlet sig i Klynger ved Toldboden og paa Langelinie, indtil Skibet med sin kostbare Ladning af Sjæle tabte sig afsyne i det Fjærne. Kaptejnen, som syntes at være paavirket af Øjeblikkets vigtige Betydning, lod endog hilse Farvel gjentagne Gange med Skibets Flag. Maa Gud forunde disse vore kjære Søskende, som i Lydighed til Guds Befaling nu drage hjem til Bjærgenes Dale, en lykkelig og behagelig Rejse over Land og Vand til deres Bestemmelsessted.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.